

In kdo je to? To je Vrbetova Franica, deklica, ki je še le pretečeno jesen začela hoditi v šolo. V šoli vam sedi tako mirno, da jo je veselje gledati; ne šepeta in ne razgovarja se z nikomur, nego pazi in posluša ter dela veselje učitelju in starišem. Mati jo ima čez vse rada in bi je ne dala za vse, kar je na svetu. In kako zna lepo moliti in tudi vže čitati na molitevno knjižico. Modra, pridna in bogoljubna deklica je Vrbetova Franica, otroci, posnemajte jo!

Završnikov Jožek, nù ta je pa še otročiček. Druzega mu nij mári nego igrače. Nù pustimo mu to nedolžno veselje, da je le drugače dober otrok. Nikomur ne stori nič žalega, sluša očeta in mater ter najraje hodi okolo hiše s svojim lesenim konjičem. Daleč ne gre nikamor iz dóma, ker se mu zdi domá pri stariših najboljše. Čitati še ne zna, ker še ne hodi v šolo, a toliko bolje zna obirati kosec kruha, kadar mu ga dá mati za kosilce. Tudi on bode skoraj odrastel igračam in treba mu bode hoditi v šolo, kakor vam, otroci ljubi. Takrat bode pokazal, kako je treba slušati in se pridno učiti. Da bi le tudi v šoli bil tako priden in poslušen, kakor je zdaj domá. A tega se je nadejati, ker se mu vže na lici vidi njegova dobrosrčnost in krotkost.

Otroci, bodite tudi vi dobri, prijazni, uljudni, snažni in poslušni, ker take otroke ljubijo stariši, učitelji in vsi dobri ljudje. Bog je takim otrokom obljubil srečo in blagoslov vže tù na zemlji a na ónem svetu nebeško kraljestvo.

Dóbrova.

(Po ljudskeji pripovedki.)

Leží, leží dolinica,
Dolin'ca lepa Dóbrovska,
Zelene trate in poljé
Se z gozdi gostimi vrsté.

Pastirček tam je pasel mlad
Ovčice svoje mnogokrat;
Zverine divje bal se ní,
Od svoje črede jo podí.

Zgodí se nek poletni dan,
Ko tropič svoj vže ima zbran,
Ovčic mu dveh nestaje še,
Iskat ju koj po gozdu gre.

Ni dolgo v gozdu se mudil,
Ovčici ljubi je dobil;
Al kaj je to, on sam ne vé,
Klečali ste ovčici dve!

Pred njima pa podoba je
Bliščeče božje Matere;
In sveti strah obide ga,
Prečudno gre mu do sreá.

Podobico je koj pobral,
Jo skrbno hranil, k sebi djal;
Domóv hiti z ovčicami,
Prigodbo pravi materi.

Podobo mati spravi to,
Ni mar jej zánjo kaj biló;
Naravnost izgovarja se:
„Igrača to otročja je!“

Pastirček zjutraj v gozdu spet
Podobo najde kakor pred;
Domóv hiti z ovčicami,
Pokaže spet jo materi.

„Gotovo vzel si jo domá,
Zavrne mati sinčeka,
„Kakó bi le podoba ta
V dobrávo gosto sama šla?“

Na kraj prigodbe čudne te
Mars'kteri romat, molit gre;
Kapelico sozidajo,
Podobo v njo postavijo.

In mati zopet spravi jo,
Zaklene skrbno v skrinjico,
Prepričati se dalje če,
Al kaj resnice v temu je!

Marije čast se tù glasi,
Pomoči mnoge Bog delí.
In kmalu še postavijo
Prijazno cerkev romarsko.

Pastirček zjutraj v gozdu spet
Podobo najde kakor pred;
Domón hiti z ovčicami,
Pokaže spet jo materi.

Iz daljnih krajev sem ljudjé
K Mariji v cerkev to hité,
In tudi še današnji dan
Ta sveti kraj je dobro znan.

In mati zló prestraši se,
Ko zvé, da to resnica je,
Verjame vse, in iz srcá
Časti Marijo in Bogá.

Tù starih sedem lip je še,
Mogočno so izraščene,
Na njih pa ptičice pojó,
Mariji hvalo, čast dajó.

Od bližnjih krajev in drugód,
Ljudjé gredó sem božjo pot,
Marija mila Dóbrovska
Pomoč in milost mnogim dá.

A. Praprotnik.

Naš kos.

(Črtica; spisal —è).

„Pleši, pleši črni kos,
Kak' bom plesal, ker sem bos.“
Národna.

Ko sva se jaz in pa moja sестrica nekega poletnega predpóludne na hišnem pragu igrala, prikorakal je doli po cesti Šaškov Tine, kateri je služil pri starem Peretu za pastirja in se ustavil pri nama.

— Kaj pa je Tine, kaj? — poprašal sem ga, ko sem ga zagledal.

— Prinesel sem vama nekaj lepega — dejal je Tine kratko in se ozrl ponosno na zvezano rutico, katero je držal v roci.

— Pokaži, pokaži kaj si prinesel! — prosila ga je moja sестrica.

— Hm, to se tako ne kaže — odrezal se je Tine. — V hišo pojdiva, tamkaj vama pokažem, kaj sem prinesel, — pristavil je važno.

— Ahà, tička ima, tička! vzkliknil sem jaz veselo, in pokazal dve vrsti belih zob, kakor da bi bil dobil od matere velik kos kruha, namazanega sè surovim maslom. In kar povlekla sva Tineta v hišo.

In nisem se varal. Ko je Tine počasi in resno odmotal svojo rutico, ostal mu je v roci mlad, rumenokljuni kos.